

Vì ta quá xa

Tình yêu chưa bao giờ chỉ ngọt như kẹo hay đắng như khổ qua. Quan trọng là ta đã được những gì trong tình yêu ấy.

Tựa vào góc tường nơi giường bệnh, cô lặng lẽ ngắm nhìn dòng người đang vội vã qua lại mà trong lòng giăng đầy những nỗi đau vây lấy. Mỗi tình của cô chẳng có một hẹn hò đúng nghĩa, không hề có một lần chạm môi nhau và thậm chí chưa bao giờ cô dám cho phép nó có thể bắt đầu; Vậy mà điều ấy vẫn cứ xảy ra.....

Trở về với 6 tháng trước, cái ngày cô bắt đầu đặt chân lên nước Mỹ xa xôi, đất nước mà trong mơ cô cũng chưa bao giờ nghĩ mình sẽ đi đến. Vậy mà nhờ căn quái ác, cô lại thực hiện được điều tưởng chừng như không thể này. Cô - một đứa con gái bình thường cả về nhan sắc lẫn gia thế nhưng trở trêu thay lại mang trong người khối u ở não, căn bệnh kinh niên như cướp đi tất cả tuổi trẻ và sức khỏe của cô. Thường xuyên chịu hành hạ từ những cơn đau đầu nên học tập chẳng tới đâu và cuộc sống gần như chỉ diễn ra trên giường bệnh do đó mà cô hầu như không có bạn bè hay có cũng là những bệnh nhân cùng phòng, những con người đã chết, sắp chết và sẽ phải chết,....

Sau bao năm điều trị thì cuối cùng thì bác sĩ cũng đã phải từ bỏ nỗ lực để duy trì mạng sống cho cô. Căn bệnh ngày càng có chiều hướng nghiêm trọng hơn và một một cái chết dường như là điều khó tránh khỏi. Nhưng không đành tâm nhìn con gái mình ra đi, ba mẹ cô đã cố gắng lấy hết tiền dành dụm cũng như vay nợ khắp nơi để đưa con mình sang Mỹ chữa trị, đất nước có nền y học tiến bộ.

Cuộc sống tại Mỹ cũng chẳng khác mấy ở Việt Nam, vẫn là giường bệnh, vẫn là những con người đang cố giành lấy sự sống từ tay thần chết. Sự khác biệt có chăng là phải xa gia đình và việc giao tiếp cũng khó khăn hơn vì bất đồng ngôn ngữ. May mắn thay, nhờ sự giúp đỡ của người dì nên mọi thứ từ thủ tục đến ăn uống, sinh hoạt với cô đều khá thuận tiện.

Và người bạn đầu tiên ở nước Mỹ cũng đã xuất hiện. Đó là anh, một chàng du học sinh của một trường Đại học địa phương, trong một chiến dịch tình nguyện giúp đỡ bệnh nhân, anh đã gặp cô. Ấn tượng đầu tiên của anh về cô là một bệnh nhân đơn độc trên chiếc giường mà không có người thân (vì dì của cô còn phải đi làm chăm lo cho gia đình) và trình độ ngoại ngữ không thật tốt. Với sự nhiệt tình và lòng thương người, anh đã tận tình giúp đỡ cô nhiều hơn. Hễ khi có thời gian rảnh, anh lại đến thăm cô, dạy Tiếng Anh cho cô cũng như thường mua đến những món quà bất ngờ. Dần sự gặp gỡ lại diễn ra thường xuyên hơn, anh thường đến bên cô hơn, kể cho cô nghe về gia đình anh, về những câu chuyện vui buồn mà anh gặp phải cũng như những kiểu pha trò khiến cô không nhịn được cười.

- "Chào buổi sáng em? Hôm nay anh sao rồi?" anh gọi cô.

- "Em vẫn bình thường thôi à. Bác sĩ nói bệnh tình của em đã được khống chế nên tạm thời không nguy hiểm tính mạng." Cô mỉm cười đáp.

- "Anh cũng thấy thế, hôm nay thấy có vẻ tươi tắn ra, xinh...phết đấy chứ?"

- " Ý anh chê là bình thường em không xinh chứ gì? Đúng không?" Cô chu mỏ hỏi

- "Đâu có" Anh gãi đầu rồi đáp tiếp: " Em bình thường đã xinh giờ còn xinh hơn. Hehe"

- "Anh cũng giỏi....giỏi cái lẻo lự ghê gớm" cô chê môi.

- "Anh còn giỏi một việc khác nữa cơ? Đây tặng em con gấu bông. Khi nào buồn có thể tâm sự với nó cũng như lỡ nhìn nó nhớ anh thì lấy gấu ra nhìn."

- Cô không nhìn được cười : " Anh biết là đang đang so sánh mình với gấu không?"

- "Biết chứ, để em vui anh làm con gì cũng được. Huống hồ là con gấu còn được gần bên em suốt ngày cơ."

- "Anh chỉ giỏi cái miệng".

Và thời gian cứ thế trôi đi, sự có mặt của anh mỗi ngày như một thói quen với cô. Một chút gì đó xao động, một chút gì đó bình yên khẽ len lỏi vào lòng cô. Một người bạn hiếm hoi đã khiến cô yêu đời hơn và sau mỗi giấc ngủ cô có động lực để tỉnh dậy, để được nhìn thấy anh, thấy nụ cười trên môi anh.

- "Anh nè! Không cần mỗi ngày đều đến thăm em đâu."

- "Sao vậy chứ? Anh rảnh nên đến thăm em. Bộ em không thích sao?"

- "Dạ không. Chỉ là em sợ phiền anh. Huống hồ chúng ta chẳng là gì của nhau."

Câu nói đó tự nhiên làm cô đau nhói lòng. Không phải cô yêu cầu một sự chủ động từ anh, một danh phận từ mối quan hệ không tên này; mà chỉ là nhắc cho anh biết rằng hai người chẳng là gì của nhau hết và đừng bận tâm một đứa bệnh như cô. Cô không muốn mình là gánh nặng cho anh. Đáp lại anh chỉ im lặng...

Thỉnh thoảng, để giúp cô có thể tiếp xúc với thế giới bên ngoài nhiều hơn anh thường mượn một chiếc xe lăn để đưa cô đến những nơi trong lành, thoáng mát ở bệnh viện; Nơi đó, cô có thể tận mắt ngắm ánh Mặt Trời mà không phải thông qua khe cửa sổ, nhìn những chú chim cất cao giọng hót và trực tiếp hòa mình vào sự nhộn nhịp của đám đông. Một điều quá đối bình thường với bất kì ai nhưng với cô đó là cả một sự xa xỉ. Tự nhiên cô cảm thấy quá đối yêu cuộc sống này và khi nghĩ đến số ngày mình còn sống đang đếm ngược thì nỗi bất an lại chợt ủa về.

"Em, sao thờ người ra như thế?" Anh gọi cô và cắt ngang dòng suy nghĩ ấy.

"Không có gì. Em chỉ nghĩ vẩn vơ thôi anh." Cô mỉm cười đáp.

"Nghĩ gì mà suy tư thế? Nghĩ đến bạn trai à?"

"Anh lại trêu em. Có bạn trai đâu mà nghĩ. Ai lại đi thích con bệnh này?"

Như nhận ra câu hỏi của mình thiếu suy nghĩ, anh khuyên nhủ:

"Không, có cả khối người thích em tại em không biết đấy thôi, trong đó cóanh" Anh ngượng ngùng.

"Cảm ơn anh đã an ủi em. Hì, thôi đủ vui rồi"

"Nhưng.....Anh...."

"Thôi, em vui đủ rồi ạ! Em muốn về phòng", cô cố tình cắt ngang lời nói của anh.

Thật sự cô cũng đã có tình cảm với anh và nhận ra sự chân thành từ anh, nhưng cô sợ, cô rất sợ, sợ đó chỉ là thứ tình cảm thương hại, sợ rằng mình không xứng đáng và sợ cái chết sắp đến sẽ làm anh khổ đau. Một tình yêu có quá nhiều những nỗi lo sợ liệu có thể hạnh phúc, thôi thì đừng cho chúng bắt đầu, đừng nhen nhóm hi vọng vào trong lòng cả 2 để khi mất đi sẽ không phải trống vắng và khổ đau.

Chiều đông, dù đang trong bệnh viện, cô cũng có thể cảm nhận được cái lạnh đang len lỏi vào khắp da thịt của chính mình. Hôm nay là một ngày đặc biệt với cô, ngày mà 20 năm về trước cô cất tiếng khóc chào đời. Ở đất lạ, quê người cô bỗng nhớ bố mẹ, nhớ quê hương cô thêm cái cảm giác tựa vào vai mẹ mà khóc. Nhiều lúc cô muốn chết cho xong, chết cho không là gánh nặng của người khác nữa. Nhưng cô không thể làm thế, cô không thể dễ dàng từ bỏ hi vọng sống sót của mình.

"Em! Đang làm gì thế?" Anh gọi cô.

"Không có gì quan trọng đâu anh?"

"Vậy thì anh có điều quan trọng muốn nói?"

"Happy birthday to you!" Vừa hát anh đưa cầm chiếc bánh sinh nhật giấu từ phía sau lưng ra.

Anh quỳ xuống và cầm tay cô, nhẹ nhàng nói: "Anh yêu em, làm người yêu anh nha".

Cô thật sự bất ngờ, cô không ngờ anh lại biết được ngày sinh nhật mình. Và những giọt nước mắt của cô đã rơi xuống. Cô yêu anh lắm chứ nhưng tự thấy mình không xứng với anh thôi. Nhưng lí trí giờ đã quá nhỏ bé rồi, cô gạt đầu đồng ý. Cô làm theo sự mách bảo của trái tim mình. Lúc này đã không còn chỗ cho những điều tầm thường khác có thể cản trở cho tình yêu của cô và anh.

Cô ôm chầm lấy anh và khóc, cô hạnh phúc quá. Cô không dám tưởng tượng mình sẽ có ngày được tựa vào lòng anh như thế này. Giá như cuộc sống hãy cứ ngừng lại tại đây để cô mãi mãi được tận hưởng khoảnh khắc này.

Ngày hôm sau khi cô tỉnh dậy đã nhìn thấy một bó hoa cùng một chú gấu bông và một lá thư với dòng nhắn: " Một ngày tốt lành nhé cô người yêu nhỏ bé của tôi! Hôm nay anh có tí việc nên không thể chờ em tỉnh dậy cùng ăn sáng. Buổi sáng anh đã mua và để trên bàn rồi đó. Nhớ ăn ngoan nha! À ày, tặng em con gấu thứ 16 rồi nhé, nhớ anh thì lấy cả 16 con gấu ra nhìn nha. Hihi. Người yêu của em, Jone." Cô mỉm cười...

Cuộc đời con người suy cho cùng cũng nằm trọn trong hai từ duyên số. Duyên đã đưa cô đến nước Mỹ xa xôi, đất nước cách Việt Nam những nửa vòng trái đất; và số phận đã sắp đặt cuộc gặp gỡ giữa hai người. Nhưng điều bí ẩn là không ai có thể biết duyên số ấy sẽ kéo dài trong bao lâu cũng như cuộc tình giữa cô và anh bao giờ sẽ kết thúc...

Cái lạnh buốt giá của nước Mỹ đủ làm tê cóng da thịt bất cứ ai, hơn nữa là cô- một con người vốn quen với miền nhiệt đới. Ngồi tựa đầu vào vai anh, qua khung cửa kính, cô nhìn những con phố đang chìm dần trong bão tuyết. Gió thổi mạnh hơn và những cơn mưa bắt đầu kéo đến. Một cái gì đó bất an khẽ xuất hiện trong lòng cô.

Cô chợt hỏi: " Anh có ngại khoảng cách không?"

Một câu hỏi mà chính cô cũng không hiểu mình đang hỏi cái gì. Nó được thốt ra bất chợt, như một thắc mắc đã rất lâu mà chưa thể giải đáp.

-"Ý em là sao? Anh chưa hiểu?"

Sau một hồi ngơ ngác thì cô cũng đã tìm ra được những minh chứng rõ ràng cho câu hỏi ấy:

-"Ý em là: nếu sau này chúng ta cách xa thì bọn mình có thể tiếp tục không? Chẳng hạn em về Việt Nam hay anh về nước của anh?"

Anh trầm ngâm một hồi rồi khẳng khái bảo: " Khoảng cách không thể cản trở được tình yêu chúng mình đâu em à. Nếu thật sự yêu nhau, sau cùng chúng ta sẽ trở lại bên nhau. ".

- "Nhưng, nếu là quá xa như bọn mình thì sao anh?". Cô tiếp tục thắc mắc:

- "Không có khoảng cách nào có thể chia xa tình yêu."

Anh mỉm cười rồi nhẹ nhàng vuốt lên má tóc cô.

- "Thôi em ngủ đi sớm, đừng có suy nghĩ lung tung. Hôm nay bão lớn quá chắc anh sẽ ở đây là chỗ dựa cho em suốt đêm rồi. Hi hi" Nói xong anh hí hóp cười còn cô không biết bao giờ đã chìm vào giấc ngủ. Có lẽ cuộc sống của một con người hạnh phúc đã khiến cô vui vẻ hơn, thế nên đi vào giấc ngủ cũng dễ dàng hơn và một chút gì đó lo sợ về việc biến mất mọi thứ mà cô đang có, xuất hiện thoáng qua cũng là điều khó tránh khỏi. Bởi anh không hay nhưng cô thì biết cô đang đi dần về những ngày cuối cùng của cuộc đời.

Vài ngày sau, vẫn như thường lệ anh đến thăm cô và dạy Tiếng Anh cho cô. Nhưng không hiểu sao đầu cô ngày càng đau nhiều hơn và những ấn tượng về những bài học đều nhạt nhòa dần. Nhưng cô vẫn cố học, cô cho những con chữ vào đầu dù trong đau đớn. Cô không muốn cho làm anh thất vọng nhưng những nỗ lực đó cũng chẳng thể giúp trí nhớ của cô tốt hơn. Ngược lại trong lúc kiên nhẫn giảng dạy cho cô, anh đã ngất đi; còn cơn đau đầu cũng đã khiến cô bất tỉnh. Cô tỉnh dậy và được bác sĩ thông báo phải chuyển nơi điều trị gấp vì nỗ lực cố gắng ngăn chặn tế bào ung thư phát tán đã thất bại. Nhưng cô không đồng ý, cô muốn ở lại bên anh, ở cùng anh cho đến khi mình chết. Lúc bác sĩ đi ra cũng là lúc một cô gái lạ mặt xuất hiện và dường như đang đi đến giường cô. Cô ấy hỏi:

"Chào! Cho hỏi cô có phải là cô Phương không?"

"Đúng rồi bạn!" Cô đáp.

"Tôi là bạn gái cũ của anh Jone. Tôi đến đây là muốn yêu cầu bạn từ bỏ anh ấy đi. Đúng là tôi không có quyền gì để yêu cầu bạn phải bỏ anh ấy. Nhưng bạn có biết từ khi gặp bạn anh ấy đã học hành giảm sút và hôm nay anh ấy còn bị kiệt sức. Bạn biết anh ấy là du học sinh. Ngoài việc học còn có đi làm thuê và bây giờ còn phải chăm sóc bạn nữa, bạn có ích kỉ quá không?"

Cô chỉ biết nín lặng. Rồi cô ấy tiếp:

"Bạn có làm được gì cho anh ấy chưa? Hay chỉ đem đến những phiền phức cho anh ấy. Lẽ ra không quen bạn, anh ấy đã không ra nông nổi như ngày hôm nay. Tôi không muốn nói nhiều với cô. Tôi nghĩ cô đã hiểu những gì tôi nói. Chào cô, tôi đi!".

Khi người con gái ấy bước ra và chỉ còn lại mình cô trong phòng. Cô khóc, đúng thật là cô quá ích kỉ mà. Chính cô, chính cô đã hại người mà cô yêu nhất. Cô quyết định ra đi, tìm quãng thất nhưng biết phải làm sao. Đơn giản vì cô là một con bệnh, một đứa chuyên là gánh nặng cho người khác. Cô ra đi trong im lặng, gửi lại cho anh lại một lá thư.

Thư gửi anh,
Trước hết cho em cảm ơn anh vì đã giúp đỡ em trong thời gian vừa qua. Thật sự đó là khoảng thời gian hạnh phúc của đời em. Em đã nghĩ kĩ rồi, trước giờ em chỉ ngộ nhận tình cảm mà em dành cho anh thôi. Thật ra trước khi quen anh, em đã có người yêu ở Việt Nam và cảm thấy hối hận khi đã lừa dối anh. Được bác sĩ thông báo, bệnh tình đã có dấu hiệu tốt hơn nên em được phép về Việt Nam điều trị. Cũng gấp quá nên không kịp gặp chào anh nên viết lá thư này mong anh an tâm về em. Cuối cùng, em tin anh sẽ hãy sống tốt khi không có em. À này, em đã nhờ chị y tá gửi trả tất cả những chú gấu bông mà anh tặng cho em. Khi đã không là gì của nhau thì những quà tặng cũng hãy trả lại cho nhau sẽ tốt hơn. Chào anh! Chúc anh hạnh phúc!

Người bạn của anh,
Phương"

Sau đó cô đã được đưa đến một bệnh viện khác, cô đã cố gắng rất nhiều nhưng bệnh tình cũng chẳng hề thuyên giảm. Cô ngày càng yếu đi, và cô biết mình không còn sống được lâu nữa rồi.

Khi người ta đã quen dần với một điều gì đó tưởng rằng là mãi mãi nhưng khi mất đi cảm giác đau khổ chạm tới tận cùng. Mắt cô giờ đây đang mờ dần đi, những cơn nhức đầu vẫn đang không thôi hành hạ nhưng đau đớn hơn là cơn tim đang ngập đầy nỗi nhớ. Cố gắng nhìn qua khung cửa sổ, để tìm một ai đó giống anh, hi vọng anh sẽ đến bên cô và ôm cô vào lòng nhưng sau cùng lại là những sự thất vọng. Mỗi ngày thức dậy cô mở mắt thật nhanh để nhận được những bó hoa hồng, những chú gấu bông và những lời chúc ngọt ngào nhưng không, anh không có đây và chẳng có bất cứ món quà nào cả mà chỉ mình cô lẻ loi, đơn độc. Rõ ràng chính cô là người đã bỏ anh đi nhưng sao trong cô vẫn chờ mong một điều gần như không thể. Rõ ràng là hai người đã quá xa... Cái xa giờ đây không chỉ là khoảng cách về mặt địa lý mà còn là chiều sâu về mặt tình cảm. Rõ ràng, khi cô càng đứng gần với cánh cửa tử thần thì không còn cách nào khác cô phải đẩy anh ra xa. Cô không thể làm anh đau, cô muốn một ai đó tốt hơn là sẽ thay cô yêu anh.

Cuối cùng cũng do duyên số sắp đặt đầy thôi. Và hôm nay điều bí ẩn của nó thì gần như đã xuất hiện. Có lẽ anh và cô chỉ có duyên với nhau đến đây thôi, có lẽ nợ giữa hai người đã trả cho nhau xong phẳng rồi.

"Bao yêu thương đã muôn màng vì mình quá vội vàng vì mình đã vội vàng để rồi nát tan. Vậy mà giờ sao không nói nên lời lệ rơi trên đôi mắt em"
"Thì thôi xem như chuyện mình chưa bắt đầu để cho lòng nhẹ vơi nỗi sầu.".....

Tiếng nhạc chuông reo lên như đưa cô trở về với thực tại. Đó là số điện thoại của anh. Cô không thể tin là anh biết được số điện thoại của cô. Nhanh chóng cô tắt máy và một tin nhắn từ anh: "Chờ anh nhé! Anh sẽ đến bên em."

Cô kịp đáp lại: "Không kịp rồi anh. Vì ta đã quá xa rồi..." rồi chỉ ... mỉm cười Tim cô quặn đau, những giọt nước mắt cứ lăn dài trên má. Vậy là cô phải sắp phải xa thế giới này, xa bố mẹ và cả..... anh, một điều tưởng chừng như nhẹ nhàng khi cô đã chuẩn bị tâm lý từ rất lâu, nhưng đến lúc này, cảm giác giã biệt bỗng khiến cô sợ đến điếng người. Không còn nói được bất cứ từ gì, những cố gắng có chăng chỉ có thể là những tiếng nấc nghẹn ngào. Tạm biệt bố mẹ, tạm biệt anh và tạm biệt cuộc sống sinh đẹp này. Có ai đó đã nói rằng: "Cuộc sống như một vở kịch và sự hấp dẫn không nằm ở độ dài mà nằm ở sự xuất sắc của diễn viên" và trong vở kịch mang tên cuộc đời của chính mình, cô tin rằng ít nhất cô cũng đã để lại ấn tượng đẹp trong lòng nhiều người. Dù còn mang nhiều tiếc nuối nhưng có lẽ cô tin mỗi người đến thế giới này đều mang trên người một sứ mệnh và có lẽ cô đã hoàn thành sứ mệnh của riêng mình.

Người cô lạnh dần hơn và mắt cô dần khép lại.

Anh đến nơi cũng là lúc cô trút hơi thở cuối cùng, anh vội chạy đến ôm cô vào người và thét lên: "Em, sao lại bỏ anh đi? Em khờ lắm em biết không, những lời trong thư anh đã biết là giả dối. Không thể nào có niềm vui khi mà nhiều chữ đã nhòe do đầy những nước mắt. Tại sao, tại sao em không chờ anh bên em đến phút sau cùng. Tại sao...".....

Anh vẫn ngồi đó, không ngừng khóc cho đến khi bất tỉnh.....

Nắng vẫn chiếu vàng khắp con đường và mây vẫn cứ nhẹ nhàng bay theo gió. Tiếng chim vẫn vang vọng ríu rít và dòng người vẫn gây náo động ồn ào. Dù kết thúc ngay khi bắt đầu, dù mang nhiều trái ngang nhưng không thể phủ nhận họ đã cùng làm đẹp đời nhau. Tình yêu chưa bao giờ chỉ ngọt như kẹo hay đắng như khổ qua. Quan trọng là ta đã được những gì trong tình yêu ấy.

Giang Thanh Nguyễn